

29.5.47 De Bruin aan W.A.P. Smit [verstuurd?]

[Schriftblaadje met wat oude aantekeningen in verbleekte inkt, waar omheen geschreven is. Erboven, in hs. - van iemand anders? -:]

Laatste brief van Hein de Bruin

aan W.A.P. Smit

29 Mei 1947

Beste Pierre, Hartelijk dank voor je brief, waaruit ik eigenlijk tot mijn verwondering vernam, dat je zo lange tijd onkundig bent gebleven omtrent hetgeen me heeft getroffen. Het is wel heel, heel erg, Want ik ben geheel zonder empool en de krachten, vooral de geestelijke kracht, ontbreken me om iets aan te vatten. Ik ben thuis, maar zit de hele dag een beetje over een boek of een tijdschrift te suffen, zonder uit de zwarigheid en narigheid vandaan te komen.

Je verwijst me zelf naar een paar versregels die ik zelf eens neergeschreven heb. Ze zijn zeker waar. Maar ik kan mij niet meer als een kind gedragen, zoals het daar bedoeld is. Wel als iemand, die, zoals ergens in Paulus' staat, bijna tot onnozelheid ontledigd is. Het gaat niet meer. Ik kan het bestaan en nut van de dingen, de mensen, de heerlijkheid van een gezinsleven nog wel zien en vaststellen, echter zonder er zelf deel aan te kunnen nemen. Het enige wat ik doe is vegeteren en ik ben, wat ik eens in "Vegetatie" (eerste bundel) heb uitgesproken.

Trouwens al mijn werk is slechts een spiegel van mezelf en ieder heeft er al jaren lang uit kunnen lezen hoe het met me gesteld was. Dat ik nu niets meer kan voortbrengen vindt zijn oorzaak daarin dat dit door het inzicht, dat ik er nu zelf in heb, afgesloten is. Ik heb in een waan geleefd van een gewoon, vrij normaal mens te zijn, maar nu blijkt dat dit niet het geval is. Ik ben door en door ziek, geestelijk en ook, dat zal blijken in allerlei lichamelijke mankementen.

Onder de mensen durf ik mij nauwelijks meer te vertonen, omdat ik weet een getekende te zijn. Naar ik aanneem speelt hier ook een erfelijkheid een rol. Men heeft mij heel mijn leven als "normaal" behandeld, echter wetend dat het niet in orde was. Zo heb ik ook de levensfuncties verricht, echter altijd als een "zieke", met het gevolg, dat nu alles in elkaar gestort is. Ik zal het nooit meer verder brengen dan een volkomen eenzame en van het (samen)leven afgeslotene te zijn, iets wat ik eigenlijk altijd geweest ben, in de waan daarmee te bouwen aan mezelf en door mijn werk aan anderen. Je ziet, ik onderken het totale fiasco van mijn leven heel goed. Ik heb nog eens nagelezen, wat ik zoal geschreven heb. Het is allemaal bijna zieke onzin en wat er aan waarheid in staat in godsdienstige zin is gevolg van de omstandigheid, dat ik 't zo goed wist, verstandelijk. Behalve dan wat ik niet wist, omdat het slechts uit mijn eigen brein voortkwam, dat ik maar steeds tot maatstaf heb genomen. Zo maar een beetje er op los geleefd en gezwamd en nu ben ik geestelijk zowat helemaal en straks lichamelijk op 't eind. Nu zie ik mijn hele verleden in 't oordeel en 't gedrag van degenen, die mij omringden. Wat een doen "alsof", gelijk ik zelf "alsof" deed.

De dokters zeggen: je bent kerngezond, je kunt werken. Ik kan echter niet. Nu laten ze me daarop stranden, dat ze straks zeggen: je wilt niet. O wat zou ik graag willen! Dit wordt een rare toekomst in volkomen afzondering, met slechts de herinneringen als een gedurig vreten aan mijn zielloos leven. Slapen kan ik slechts door medicijnen en dan nog plaagt me de droom. Ik heb een boekje vertaald uit 't Engels, de Grote Scheiding" van Lewis, daar staat mijn tragedie overal in. Dat is ook al doorgestoken kaart geweest. Toen ik 't vertaalde verleden jaar, had ik nog niets in de gaten. Hein de Bruin exit. Kijk naar de ogen van mijn portretten: de waanzin. Ik dacht vroeger dat het alleen maar iets "scherps" was, maar 't is de geestesziekte die een schyzofreen karakter draagt. Nu weet ik ook, waarom Dr Bruins mij graag eens gezien heeft. Ik weet nu het hele geheim van mijn leven; onderbewust wist ik 't al ("Rad der Geboorte"). Ik durf hier niet eens alles op te schrijven: jij weet het net zo goed. En ik weet nu dat T.

al meer dan 25 jaar alles weet. Ook weet ik ten naaste bij haar toekomst. Opgang! Ook materieel. Verre reis Auf nimmer wiedersehen! Waarom zo koel neergeschreven. Mijn hart is hard. Ik zou alleen nog kunnen schreeuwen, dwingen, slaan. Niet meer schreien. Kind in verstand en boosheid. Nooit uit de puberteit geraakt, en vandaar uit direct gevallen in de seniliteit. Boeiend geval voor de psychologische en fysieke wetenschap, die mij wel verder zal dirigeren.

[opzij:]

't Beste gewenst.

Bid voor mij.

Hein.